

САШУНЯ

Неля виростала без батька. Він десь завіявся, коли дівчинці не було й року. Чи почувала вона себе в дитинстві, юності ображеною через це? Хтозна. Та їй було добре з матір'ю — лагідною, працювитою жінкою.

Мамина пестунка стала студенткою. І розумом, і вродою не була обійдена. Тільки отримала диплом — вийшла заміж. Чоловік її вже тоді величали Юрієм Сильвестровичем — провідний інженер на заводі, де працювала її мати. Коли мала народитися їхня дитина, чоловіка саме відрядили за кордон...

Тепер час перенестися до нашого міста. Тут жила ровесниця Нелі, така собі Еріка. Важко сказати, чим жила. В усякому разі, моральними нормами надто себе не обтяжувала. Життя було легке й веселе, та Еріка несподівано завагітніла. Не лишалося нічого, як поділитися горем із сестрою — доброю душею, яка після заміжжя жила у великому промисловому центрі. Та відписала: «Приїжджай, все влаштуємо. Не родити ж там, де кожен тебе знає». І Еріка згодилася.

Доля звела в одній палаті пологового будинку двох ровесниць. Молоді, красиві, здорові жінки, та лиш одна з них щаслива. Вони мали вдосталь часу, щоб наговоритися. Неля, як уміла, розраджувала, заспокоювала сусідку — все, мовляв, обійдеться, налагодиться. Дитина хоч би як там було — це велике щастя.

Вони народили одного дня. Неля — мертве дитя. Жорстокі шальки терезів зрівнялися — зараз обидві почувалися нещасними. Еріка крадькома покинула клініку, залишивши цибулку: «Від дитини відмовляюся. Можете віддати до дитячого будинку».

Поки що дівчатко приносили годувати «вільній» породіллі. Години, проведені з крихіткою, якимось пригасили Нелін смуток. На п'ятий день їй навіть здалося, що малюток посміхається до неї. Так вони почали радіти одна одній — нещасна жінка й нещасна дитина. Трохи вже зміцнілій Нелі лікарі сказали, що вона не матиме дітей...

Про невеселі доньчині справи знала лише мати. Вже перед випискою з лікарні Неля показала їй через вікно немовля, пустотливо торкнулася його носика. Мати непомітно змахнула сльозу і схвально закивала головою. «Мамо, це наша Сашуня!» — гукнула згори донька.

«Наша Сашуня», — прошепотіла мати. Її теж звати Олександрю...

Як зрадів донечці Юрій Сильвестрович! Він був такий щасливий, що жінки не змогли йому сказати правду. В домі Степанових поселилося щастя. Надійно й надовго. На сімнадцять років.

А тоді задзвонив телефон.

— Алло! — почувся хрипкий голос. — Це Неля Іванівна Степанова? Здрастуйте, я приїхала забрати свою доньку.

Трубка вислизнула з Неліної руки, грюкнула об підлогу.

...Після втечі з лікарні Еріці тепер ніщо не заважало повернутися до колишнього життя. Життєвої гавані вона так і не знайшла. «Збігала» двічі заміж, перебрала десяток професій. Тут згадала про те, що в неї є доросла донька. Сестра — добра душа — допоможе в пошуках.

Ось так вони зустрілися через роки... Неля була у відчаї. Все, чим жила багато років, враз повисло на тонкій павутинці, яку порухом пальця могла обірвати ця жінка. Та вона не поспішала, тупцювала довкола з випитуваннями, погрожувала розповісти все доньці й чоловікові. Неліні сльози, вмовляння не допомогли. Тоді вона запропонувала Еріці гроші. Багато грошей — за те, щоб вона не ворушила давньої таємниці.

Почувши це, Еріка якимось пом'якшала, заговорила улесливіше. Неля віддала завдаток, а решту зобов'язалася протягом трьох місяців роздобути в знайомих і привезти.

«Перерахуйте», — виклала вона обіцяне і полегшено зітхнула. В останню хвилину затремтіли повіки в шантажистки, Еріка сказала: «Знаєте, це багато. Не треба стільки». «Ні, ні, не багато», — тривожно заперечила Неля і швидко покинула той дім. Вона так скучила за цей тривожний час за сім'єю. Особливо за Сашунєю. Вже зовсім доросла її дівчинка...